

Sygn. akt II CSK 207/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa P. W.

przeciwko P. M.

o ochronę praw autorskich

oraz z powództwa wzajemnego P. M.

przeciwko P. W.

o ochronę prawa autorskich,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego - powoda wzajemnego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 4 grudnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja pozwanego (powoda wzajemnego) powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Skarżący upatruje potrzebę wykładni art. 1 ust. 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez jednoznaczne stwierdzenie, czy aby wytwór pracy umysłowej uzyskał status utworu, jest niezbędne posiadanie przez ten utwór cechy twórczości rozumianej jako oryginalność oraz indywidualność.

Nie budzi natomiast wątpliwości, że w świetle art. 1 tej ustawy ochronie podlega utwór, jeżeli jest przejawem działalności twórczej, a zatem cechuje się oryginalnością i indywidualnością (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., II CKN 1289/00, OSNC 2004, nr 3, poz. 44, z dnia 25 stycznia 2006 r., I CK

281/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 186, z dnia 27 lutego 2009 r., V CSK 337/08, OSP 2010, nr 3, poz. 33, z dnia 22 czerwca 2011, IV CSK 359/09, OSNCP 2011, nr 2, poz. 16). Dalsza część wniosku zmierza do uzyskania wykładni poprzez sprecyzowanie, gdzie przebiega linia podziału pomiędzy wytworami pracy umysłowej posiadającymi przymiot twórczości, a pozbawionymi takiego przymiotu, przy czym skarżący zmierza do uzyskania odpowiedzi dokładnie precyzującej jaki stopień twórczości uzasadnia przyznanie danemu dziełu przymiotu utworu. Tak sformułowany wniosek nie może prowadzić do dokonania wykładni. Generalne ustalenie mierników oryginalności i indywidualności lub ich wzorców, od których zależy zakwalifikowanie danego dzieła jako utworu, nie jest możliwe, bowiem w każdym wypadku ocenie podlega konkretny wytwór intelektualny, przy czym ocena ta jest w znacznej mierze uzależniona od rodzaju dzieła. Problem ten, w świetle motywów Sądu odwoławczego, nie jest istotny dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem słownik został uznany za utwór w rozumieniu prawa autorskiego, natomiast zagadnieniem spornym było, czy poprzednicy prawni skarżącego wnieśli wkład do słownika opracowanego przez powoda (pозwanego wzajemnego) i czy w świetle podstawy faktycznej powołanej przez skarżącego możliwa jest jego ocena. Powołując przesłankę oczywistej zasadności skargi skarżący wskazał na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania jednakże brak zarówno wskazania konkretnych przepisów, jak i uzasadnienia wniosku w tym zakresie. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie zawierając w niej postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego (rozstrzygnięcie w wyroku kończącym postępowanie) wobec wniesienia odpowiedzi na skargę po terminie.

aw

es